

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STEELE, EMMA

Două vieți, o singură inimă / Emma Steele. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-805-4

821.111

Traducător: **Diana Botescu**

Redactor: **Mihaela Savu**

Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE LOVE OF OUR LIVES

Copyright © 2025 by Emma Steele

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

EMMA STEELE

Două vieți, o singură inimă

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CAPITOLUL UNU

Lumina târzie a dimineții strălucește prin copertina de frunze de deasupra, presărând cu pete luminoase poteca pietruită din fața mea. Ar trebui să fie un peisaj frumos, dar singurul lucru la care mă pot gândi este scrisoarea din buzunarul meu.

A venit ca o lovitură de pumnal direct în inimă.

— Ești bine? mă întreabă Jess, care merge lângă mine.

Arunc o privire spre părul ei blond-închis, spre ochelarii ei de soare și spre cele trei baloane galbene pe care le ține în mână, pentru sărbătoarea de astăzi.

— Sunt foarte bine, spun eu pe un ton vesel, chiar dacă gândul îmi fuge la momentul în care a sosit scrisoarea, acum o săptămână.

Dar nu e nevoie să vorbim despre asta acum; nu e nevoie să intrăm în detalii astăzi.

Mă concentrez în schimb asupra nepoților mei de patru ani, care aleargă înaintea mea, îmbrăcați în pantaloni scurți bleumarin și tricouri albe asortate, cu pletele lor roșcate fluturând în vânt. Peste tot în jurul nostru sunt copaci bătrâni și deși, și poteci secrete care duc către porțiuni cu iarbă ferite de priviri, și nu pot să nu-mi amintesc cum eu și surorile mele ne jucam aici, în Grădina Botanică, pe când eram copii. Cat striga în gura mare și conducea jocul, iar eu făceam tot ce spunea ea, chiar dacă eram cu doar nouă luni mai mică. Iar Jess, cu trei ani mai mică, ne

urma de undeva din spate, încercând cu disperare să intre și ea în joc.

— Hunter, Sebs, nu vă duceți unde nu vă putem vedea! strigă Jess de lângă mine. Graham, du-te după ei!

Ascultător, cumnatul meu pornește în pas ușor înainte. Este îmbrăcat în niște pantaloni scurți de doc și o cămașă albastră, iar părul de tocilar șic îi flutură în vânt. Mârâie la băieți ca o fiară, iar băieții chiuie de bucurie, împrăștiindu-se ca iepurii în încercarea de a scăpa de ghearele lui întinse.

Aud râsetele părinților noștri de undeva din spatele meu și zâmbesc.

Ieșim din nou de sub copertina de frunze într-o explozie de lumină. Simt soarele pe față și îmi pun imediat pălăria cu boruri largi. Într-o parte, profilul orașului Edinburgh se întinde majestuos, de la colțul stâncos al culmii Tronul lui Arthur¹ în stânga până la castelul din dreapta. În cealaltă parte, o fâșie de verdeață se întinde în fața casei georgiene din piatră – inima Grădinii Botanice. Copiii fac roata în soarele de sfârșit de iulie, iar familiile venite în vizită aici se plimbă cu câte o cafea în mână. Aerul miroase a brad și a iarbă caldă, iar din tufișurile din depărtare vine miros de rododendroni.

— Deci, ți-ai cumpărat până la urmă pantofii ăia sport argintii fabuloși? întreb eu cu un aer inocent, în timp ce ne plimbăm.

Jess îmi aruncă un zâmbet ușor vinovat.

— Îmi pare rău, dar a trebuit să-i cumpăr. Se potriveau prea bine cu tot ce aveam.

Râd și arăt spre picioarele mele.

— Normal că se potriveau. Eu i-am ales prima.

Ea zâmbește, iar eu o înghiontesc ușor.

¹ Tronul lui Arthur este un deal din Edinburgh, care se ridică la aproximativ 251 m deasupra nivelului mării și oferă o perspectivă panoramică excelentă a orașului și nu numai.

— Așadar, ești emoționată pentru ziua cea mare? mă întreabă Jess, pe un ton la fel de vesel ca al meu.

Arunc o privire la baloanele în culoarea mea preferată.

— Da, desigur, răspund eu veselă, chiar dacă stomacul mi se strânge.

Exact în urmă cu un an am primit o inimă nouă, căci sufeream de o afecțiune cardiacă genetică degenerativă.

— Dar mai important, spun eu, alungându-mi anxietatea, *tu* ești emoționată pentru marea aventură care te așteaptă?

Jess ezită o clipă, iar chipul îi este imposibil de citit în spatele ochelarilor de soare.

— Cred că da, spune ea în cele din urmă, dar aș fi mult mai fericită dacă aș ști că ai să vii în vizită. Ai putea chiar să ne ajuți să ne instalăm și să vizitezi obiectivele turistice cât ești acolo.

— Haide, Jess, încerc să spun cu o voce optimistă, știi că încă nu pot pleca nicăieri. Poate anul viitor, totuși.

Pare dezamăgită, căci își încruntă sprâncenele în felul ei caracteristic, și nu pot să nu mă simt prost.

Nu e că nu mi-aș dori cu disperare să o vizitez când se va muta la Amsterdam peste două săptămâni pentru slujba ei de profesoară. Jess e sora mea – și cea mai bună prietenă a mea în ultima vreme – și mi-ar plăcea să plec undeva, oriunde, căci nu am putut să fac asta aproape toată viața, dar dacă forțez lucrurile, vor exista consecințe.

Iar ea știe asta mai bine decât oricine.

— Dar cum poți să nu vii să ne vizitezi în casa pe care *tu* ne-ai găsit-o, care, apropo, este uimitoare. Ai văzut spațiul deschis? Va fi perfect pentru băieți.

Râd când îi zăresc în zona împădurită din față. Hunter sare dintr-un copac în care cu siguranță nu ar fi trebuit să se urce.

— M-am gândit în primul rând la ei, dacă îți vine să crezi, îi răspund.

Jess expiră, privește în față și am din nou senzația ciudată – pe care o am des în ultima vreme – că îmi ascunde ceva. La început, am pus-o pe seama mutării, dar, în ultima vreme, mi se pare tot mai distantă. Și noi nu suntem niciodată distanți una față de cealaltă – ne mai certăm uneori, e adevărat, dar asta e altceva. Nu e cum era cu Cat, desigur, când ne terminam una alteia propozițiile și ne sunam exact în același timp – îmi dădeam seama că sora mea are nevoie de un pachet din M&M-urile ei preferate, din acelea cu arahide, doar uitându-mă la ea, iar ea știa când aveam nevoie să-mi pun capul în poala ei și să mă opresc din tot ce făceam. Dar Jess și cu mine suntem încă apropiate. Trebuia să fim, după tot ce s-a întâmplat.

Urcând pe alea de lângă pajiște, iarba verde pare să strălucească în soare. În fața noastră se află o pantă abruptă și mă opresc.

Încep să urc, dar, la fel de repede, îmi apare în minte imaginea lui Cat. Respirația mi se accelerează, inima îmi bate cu putere și mă opresc brusc.

— Ești bine, Maggie? mă întreabă Jess, oprindu-se lângă mine.

Mă apucă de braț și îmi aruncă o privire hotărâtă.

— Haide, o să urc cu tine!

— Nu, e în regulă, îi zâmbesc. O să ocolesc prin lateral.

O umbră de îngrijorare traversează chipul lui Jess și urăsc cât de jalnic sună ce am spus, dar nu vreau să mă forțez.

Nu astăzi, dintre toate zilele.

Se aud pași pe pietriș în spatele nostru și, când mă întorc, o văd pe mama alergând spre noi.

La naiba!

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Vocea mamei este tensionată și fără suflu, și îmi dau seama cum trebuie să fi părut când m-am oprit brusc din mers.

— Sunt perfect bine, spun repede și cobor dealul. Spuneam doar că o s-o iau pe drumul celălalt, atâta tot.

— Bine, bine, vin și eu cu tine, spune mama și trage aer adânc în piept. Iain, e bine! strigă ea, întorcându-se.

Cu coșul și scaunele de picnic aruncate undeva în urma lui pe potecă, tata dă din cap, dar văd tensiunea și transpirația de pe fața lui când se întoarce să le ia.

Ușor dezamăgită, o iau pe drumul mai lung, cu mama și Jess alături. Traversăm pajiștea, trecem pe lângă păturile de picnic și persoanele care fac plajă, iar mama se oprește inevitabil într-un loc umbrat – nu pot sta mult timp în soare, ținând cont de cum mi-a fost sistemul imunitar din ultima vreme.

— Să ne așezăm aici, spune ea, cu puțin mai multă asprime acum.

Îmi pare rău pentru ea – este și ziua ei liberă. Poartă chiar și pălăria mare de paie și rochia albă cu maci, preferata ei. A cumpărat-o acum câțiva ani pentru o vacanță care, inevitabil, a fost anulată.

— Mă duc să-mi adun pușorii dacă totul e în regulă, zice Jess, coborând panta în fugă, iar eu o privesc cu nostalgie.

Nu că n-aș fi obișnuită să rămân cu mama și tata – până la urmă, am locuit mereu în casa părinților mei –, dar mi-ar plăcea foarte mult să fiu în locul ei măcar o zi.

În fața mea, tata se ocupă de logistică. Întinde pătura de picnic în carouri și desface două scaune pliante pentru „bătrâni”, în timp ce eu și mama scoatem restul lucrurilor. Exclam entuziasmată la vederea sendvișurilor și gustărilor de la M&S – salam și brânză, măslina grase și humus cremos – înainte ca mama să scoată o cutie de plastic cu capac și să mi-o întindă.

— Mulțumesc, îi spun zâmbind.

Prin plasticul alb disting vag conturul sendvișurilor mele cu pâine neagră și nu pot să nu suspin când ridic privirea.

Poc!

Mă uit la tata și îl văd ținând în mână o sticlă desfăcută de șampanie. Peste marginea paharului se revarsă puțină spumă și simt o căldură când îl văd îmbrăcat în cămașa lui preferată cu carouri. Părul lui alb este aproape transparent în lumina soarelui, dar zâmbetul larg și prostesc de pe față îl face să pară cu mulți ani mai tânăr astăzi.

— Poftim, Pitico, îmi spune, întinzându-mi paharul, iar eu mă învesolesc pentru o clipă la auzul numelui meu de alint, dar, într-o secundă, mama e lângă noi.

— Nu fi ridicol, Iain, zice ea, luându-i paharul din mână. Nici măcar nu știu de ce ai adus chestia asta.

Fața tatei se întunecă imediat și mă simt eu supărată în locul lui.

— Era doar o înghițitură, încerc să spun, dar ea nu mă ascultă.

— Exact, spune tata, o jumătate de pahar n-a omorât pe nimeni.

O liniște apăsătoare se așterne între noi trei și sunt pe punctul de a spune ceva pentru a destinde atmosfera, dar văd un cuplu care se îndreaptă alene în direcția noastră pe pajiște. Și e ceva la bărbatul acela care mă face să mă opresc. E îmbrăcat în pantaloni scurți și tricou și poartă ochelari de soare, dar i-aș recunoaște oriunde linia fermă a mandibulei și părul brunet. Mi se strânge stomacul.

Nick.

CAPITOLUL DOI

Câteva momente mai târziu, încă încerc să-mi dau seama pe cine văd. Mă uit în altă parte, dar el deja m-a zărit și știu că e prea târziu.

Va trebui să facem asta, fie că vrem, fie că nu, și mă cuprinde panica.

Pe măsură ce se apropie, pot să văd mai bine și cu cine este: o fată la fel de atractivă, cu părul lung și auriu și picioare lungi și bronzate, îmbrăcată în pantaloni scurți din denim. Îi șoptește ceva, iar ea îmi zâmbește cu o oarecare curiozitate, iar asta mă face să iau foc pe dinăuntru.

Mă ridic cât pot de repede, conștientizând brusc cât de palidă trebuie să par în rochia mea largă, închisă la culoare, cu părul roșcat strâns la spate. Abia când ajung aproape în fața mea, observ curbura pronunțată a abdomenului fetei pe sub maioul mulat și strălucirea inelului de pe mâna stângă. Înghit în sec.

— Maggie?! spune Nick, oprindu-se.

Își ridică ochelarii de soare pe cap, iar ochii lui albaștri și strălucitori, pe care îi adoram cândva, se opresc asupra mea.

— Mă gândeam eu că tu ești. Ce mai faci?

— Oh, bine, spun imediat, cu inima bătându-mi cu putere și cu limba amorțită de nervozitate. Foarte bine. Am venit să... sărbătorim ceva astăzi.

Nu vreau să intru în detalii.

— Frumos, spune el și se întoarce spre fată. Ea e Sophie, apropo.

— Bună, Sophie, zic eu fără prea mult entuziasm.

— Încântată de cunoștință, Maggie, răspunde ea sincer, ceea ce face totul și mai rău.

Arunc o privire scurtă la brațările de pe brațele ei subțiri și la șlapii uzați cu care este încălțată.

— Nick, spune o voce din spatele meu și îmi vine să intru în pământ când apare mama lângă mine, zâmbind. Mi s-a părut mie că tu ești!

— Bună, Sue, zice Nick, ce mai faci? E o vreme minunată pentru picnic.

— Da, nu-i așa? exclamă ea. Dar tu ce mai faci, dragule? Pe unde mai locuiești?

— Păi, de fapt, la Geneva. Avem o firmă de schi acolo... — el și Sophie se uită scurt unul la celălalt —, dar ne-am întors să ne vizităm părinții cât mai putem, zice el și arată spre burta ei.

Deși le zâmbesc și îi felicit imediat, pieptul mi se strânge. De ce se întâmplă asta tocmai azi? Și de ce a trebuit să vin la un picnic cu părinții mei?

— Oh, asta e minunat, spune mama.

— Iar tu, Maggie? întreabă Nick și se uită în spatele meu, la pătură, unde tata răscolește prin lada frigorifică. Tot... aici locuiești?

— Da, în Edinburgh, ca întotdeauna, spun eu, încercând să par veselă, dar vocea mea este plată.

— Și lucrează la aceeași agenție, intervine mama, iar eu simt că ochii mi se umplu de lacrimi.

Nick dă din cap, de parcă nu ar fi deloc surprins.

— Ei bine, dacă ajungi vreodată în Alpi... începe el, dar se oprește, cu o expresie de regret pe chip. Oricum, mi-a făcut plăcere să te revăd.

— Și mie, îi răspund, iar o secundă mai târziu cei doi se îndepărtează încet pe pajiște.

După ce pleacă, mama se întoarce spre mine, cu o expresie ușor tristă pe chip.

— Ei bine, cred că a fost puțin dureros. Era o partidă bună... deși nu sunt sigură că ar fi funcționat vreodată.

— Mamă, spun, ducându-mi mâinile la față din frustrare și dorindu-mi să fiu oriunde altundeva, numai aici nu.

— Ce? Ce s-a întâmplat? întreabă ea, dar nu pot să-i răspund.

O clipă mai târziu, apare și Jess lângă noi.

— Am ajuns la fix pentru șampanie, văd! spune ea, dar apoi se uită la noi. Ce s-a întâmplat?

Urmează câteva momente de tăcere tensionată, în timp ce mama se duce să aducă un pahar cu șampanie pentru Jess. Înainte să apuc să spun ceva, Hunter și Sebs dau năvală, fără îndoială pentru a se bate pe paharul albastru. Sunt ca două picături de apă. Exact ca mine și Cat pe vremuri. Ea ar fi detensionat cumva situația; ar fi inventat o poveste amuzantă pe care să o povestim mai târziu, în timpul petrecerii.

Doamne, ce dor mi-e de ea!

Pe măsură ce inima începe să-mi bată într-un ritm normal în cele din urmă, ne așezăm în sfârșit cu toții cu câte un pahar în mână — eu și mama cu Pellegrino, băieții cu limonadă, iar ceilalți cu șampania lor de contrabandă. Momentul îngrozitor cu fostul meu iubit este dat uitării, cel puțin de toți ceilalți.

— Ei bine, spune tata în cele din urmă, cred că e timpul să toastăm pentru draga noastră Maggie. Și ce loc perfect am ales pentru asta. Încă îmi aduc aminte când voi trei erați doar niște fete care alergau pe aici,

continuă el, uitându-se la mine cu ochii umezi. La mulți ani, Maggie!

Jess îmi strânge mâna, iar eu inspir adânc.

— La mulți ani de ziua inimii tale, intervine Graham din poziția în care stă, întins pe pătură, și ridică paharul.

— La mulți ani cu ocazia aniversării inimii, spun toți.

Jess îmi zâmbeste, cu buzele tremurând, parcă pentru a-mi spune: „Ai reușit.”

Dar eu nu mă pot gândi decât la un singur lucru: Cat nu a reușit.

Din cauza mea.

CAPITOLUL TREI

Mai târziu, după ce toată lumea a mâncat, mă mut pe o bancă de pe partea cealaltă a gazonului ca să-i supraveghez pe băieți în timp ce se joacă, dar după ce l-am revăzut pe Nick, mă las distrasă de căutarea pe telefon, îngăduindu-mi în sfârșit să intru din nou pe pagina lui, să văd toate fotografiile din călătoriile pe care le-a făcut după ce ne-am despărțit, cele în care a întâlnit-o pe Sophie, cele pe care le-au făcut în excursiile lor prin junglă sau relaxându-se pe plajă, la nunta lor splendidă, într-un loc care pare a fi Bali – și îmi doresc să nu-mi fi interzis singură cu ani în urmă să-i mai urmăresc contul. Dacă aș fi fost puțin mai pregătită, nu aș fi fost atât de surprinsă. Dar am făcut-o instinctiv, ca să mă protejez.

A trebuit să o fac.

Revederea lui Nick mă face să mă gândesc și la perioada în care încă mergeam la birou. Acum, nu aș mai putea, desigur – riscul unei infecții este prea mare și e foarte obositor să mă duc și să mă întorc în fiecare zi –, dar lucrez cât pot de mult de acasă. Și îmi place destul de mult să lucrez ca organizator de tururi; așa, într-un fel, am explorat deja holurile grandioase ale Rijksmuseum și am rătăcit pe canalele strălucitoare din Amsterdam. Am sărit din avioane și m-am dat cu tiroliana peste canioanele din Noua Zeelandă; am admirat Mont Blanc și am escaladat Dawn Wall. Oamenii sunt drăguți, deși, în industria turismului, sunt trecători – toți pleacă, în afară de mine.

Salariul e decent, iar eu oricum nu ies prea mult din casă, așa că nu am de ce să mă plâng. Nu chiar.

Totuși, mă întreb cum o fi să fii unul dintre clienții mei; cum o fi să decizi să mergi undeva și să pleci pur și simplu; să faci surfing pe un val turcoaz sau să te arunci într-un lac cristalin; să urci pe un munte scăldat de soare sau să plutești în aer într-un balon cu aer cald; să faci toate aceste lucruri în viața reală, și nu doar din fața unui ecran.

În momentul acesta, mă întreb cum ar fi să fiu în Geneva, alături de Nick.

Mă gândesc din nou la scrisoare și caut în buzunar, apoi îmi amintesc că am pus-o mai devreme în geantă, unde e în siguranță. Nu e ca și cum nu știam că va veni, desigur – la urma urmei, cei de la Serviciul de Asistență pentru Familiile Donatoare îmi spusese ră despre asta. Mi-au spus că în această etapă totul e anonim și că nu sunt obligată să o citesc. Adevărul este că am citit-o de atâtea ori în această dimineață, încât probabil aș putea s-o recit pe de rost.

Începe așa: *Dragă primitorule.*

Desigur, m-am gândit să le scriu eu prima; am început vreo o sută de scrisori și e-mailuri pentru a le mulțumi. Ne-au oferit cel mai frumos dar pe care îl poate oferi cineva și au trecut prin aceeași durere chinuitoare ca noi.

Doar că...

Nu știi ce să le spun, nu am nicio idee ce ar putea dori să audă de la persoana care a primit inima persoanei dragi lor. Mă simt atât de vinovată că beneficiaz de pe urma morții altcuiva, că *mi-am dorit* ca această persoană să moară. Pentru că asta s-a întâmplat, de fapt, nu-i așa? Când visam că primesc o inimă nouă, speram ca viața altcuiva să se sfârșească. Dar când am vorbit cu medicii despre asta, mi-au spus că nu ar trebui să gândesc așa, căci persoana a cărei inimă am primit-o urma să moară oricum și că nu aș fi putut face nimic în privința asta.

Aparent, cel mai bun lucru pe care îl pot face este să profit la maximum de darul primit – să o țin în viață, așa cum m-a rugat mama Stellei.

Și cred că asta fac, rămânând sănătoasă și având grijă de inima asta cât pot de bine.

Graham apare acum cu un alt pahar de șampanie pe care Jess probabil i l-a dat să mi-l aducă pe ascuns, și îi zâmbesc. În ciuda tuturor glumelor lui, mi-a devenit ca un frate. Îl cunosc de-o viață și o iubește pe Jess mai mult decât orice, ceea ce îl face un erou în ochii mei.

— Deci, ai trecut cu bine de ziua asta? întreabă el.

— A fost ca un vis acoperit de humus, Graham, îi răspund și îmi pun telefonul pe bancă. Deși îmi pare puțin rău pentru băieții; nu cred că e prea interesant pentru ei.

— Băieții sunt fericiți să fie oriunde ești tu, la fel ca mama lor, așa că s-au distrat de minune, spune Graham.

— Păi, poate că voi ați putea face ceva mai aventuros înaintea să plecați. Ați putea merge la cabană sau ceva de genul ăsta? Mama și tata nu au închiriat-o luna asta.

— Și ai putea veni și tu?!

Mă opresc.

— Știi că doar v-aș încetini, îi răspund, încercând să par indiferentă.

Dar când ridic privirea, el se uită fix la mine, cu o expresie aproape enervată pe chip.

— Trebuie să încetezi să-ți mai faci griji pentru ce au nevoie ceilalți, Maggie, și să faci ce ai de făcut. Pentru binele tuturor.

Nu răspund imediat, pentru că sunt puțin surprinsă de tonul lui și nici nu sunt sigură ce vrea să spună. Cum adică „pentru binele tuturor”? Știu că devine puțin mai vorbăreț când bea, dar, deși era prezent când s-a întâmplat, pur și simplu nu înțelege cum e să fii cel care a greșit; să le provoci tuturor o asemenea suferință.